

TOTI LIST

LETO VI

LIST ZA DOBRO VOLJO IN SMEH — IZNAJA VSAKO SREDO

Štev. 47

Ob izjavi bivšega predsednika bivše JRZ-jevske vlade bivše kraljevine Jugoslavije

DOKTORJA MILANA STOJADINOVIČA,

Pomembne izjave

morala biti meja med Sušakom in Reko, so vsi Jugoslovani enodušno potrdili to njegovo mnenje. Saj se še vsi dobro spominjajo, da bi bil slavni dr. Stojadinović pripravljen ne samo Trst, temveč tudi vso Jugoslavijo prodati prvemu, ki bi jo hotel plačati — njemu.

Da bi pa tudi ostali veliki državniki stare Jugoslavije ne bili prikrajšani, se je naš specialni reporter obrnil tudi na nekaj ostalih vidnejših politikov. Najprej je poiskal slavnega

PERO ŽIVKOVIČA.

skih bitk in prvoborec za kraljevsko samovoljo, »če bi bil še jaz gazda v Jugoslaviji, bogami se Italijani ne bi upali nikoli tako nastopati! Oni bi prišli lepo okolo pa naokolo in bi lepo ponižno dejali: Gazda Pero, bi rekli, kaj ko bi nam ti odstopil Trst in tako dalje bi rekli, seveda za kakšno protiuslugo! Eee, bi jim jaz tedaj dejal dejal, bračo po Isusu, kako da ne — seveda odstopim, samo pod enim pogojem — da Trst ni srbski!«

Najpristroneje je sprejel našega reporterja

BOGOLJUB JEFTIČ.

Ponudil mi je stol in hudomušao pripomnil, da je po njegovi zaslugi sedelo že mnogo Jugoslovancov in da je zelo žalostno, da se sedaj prav nič ne spominjo več na njega. »Zato,« je dejal vzpodbudno, »zelo pozdravljam lepo gesto Totega lista, da se vsaj na njegovih straneh zopet pojavim v javnosti. Drugače me tako noben pes niti ne povoha!« je potožil. »In če ne bi imel svoj čas varno in dalekovidno naloženih milijončkov v tujini, bi moral nazadnje še celo delati — kot na primer sedaj njegovo kraljevsko veleičanstvo kralj Peter II. —

vsaj škandale, če že drugega ne! Kar pa se tiče Trsta, je pristavil gospod Jeftič, »Man'te se toga! Jaz se ne bi nikoli boril niti za ped jugoslovanske zemlje — saj je vsak nov držav-

Italijo in Hitlerjevo Nemčijo, ki jasno predvideva, da je ne samo Trst, temveč tudi vsa Istra, Dalmacija, Črna gora in Slovenija interesna sfera kraljevine Italije! Jaz sem to podpisal!« je patetično vzkliknil gospod Cvetković, »in zato tudi umri junaške politične smrti! De mortuis nil nisi bene!«

»Razen tega,« je dejal in se trudil spomniti, — Toti list? Ali že nisem jaz nekoč prepovedal izhajanje temu listu zaradi protivladnih in protifašističnih — kar je bilo takrat isto — izpadov?«

Da bi dobili izjavo še od samega

DOKTORJA ANTONA KOROŠČA,

se je moral napotiti naš reporter na kratak izlet v nebesa — saj drugje si prečastitega gospoda niti misliti ne moremo. Res ga je tam našel, toda zelo zelo

ki je izjavil v Buenos Airesu (kako »daleč« pripelje pot sposobnega politika!!!), da bi za časa njegove vladavine gotovo ne prišlo do take napetosti med Italijo in Jugoslavijo, ker je on še vedno...

Junaka legendarne šestojanuarske bitke.

»Eeee, boga mu ljubim,« je dejal sedaj sivolasi veterani najhujših diktator-

Če enkrat demonstrirajo Tržočani...

»Ma oštija, ne ozirajte se nanje, signor general, to niso naši, če mi bili naši, bi kričali: Dajte nam senco in polente...!«

nevoljnega in jeznega, tako da mu najprej sploh ni hotel dati izjave. Šele na ponovne prošnje in obilno napitnico iz reprezentančnega sklada Totega lista (Nadaljevanje na 2. strani)

Vremenska napoved

EVROPA: Hladen val zraka iz severovzhoda je prisilil zahodne diplomate, da so se končno vendar odločili za kratek Copust na Bermudih — če ne bo dež.

PERZIJA: Spremenljivo oblačno — nevarnost krajevnihih neviht! Streljati proti nevihtam še niso pričeli, čeprav je napetost okrog Mosadika zelo velika!

AMERIKA: Izredno močna depresija je legla na Severno Ameriko, tako da so nekateri Američani nagnjeni k znani bolezni »Faštitis«, začeli gledati vse rdeče. Ta pojav imenujejo v zdravniških krogih tudi »makartitis ideotica« ...

AZIJA: Dočim je nad Korejo vreme še vedno spremenljivo, se nad francoskim delom Indokine vedno bolj množe

padavine. V Parizu sicer pravijo, da so poslali v Saigon chamberlainsko marelo, vendar je baje ta prišla v roke cesarju Dao Baju, ki je že tako prišel iz dežja pod kap!

KENIJA: Vztrajno slabo vreme brez izgledov na izboljšanje. vsaj dokler bodo Angleži še ostali tam.

TRST: Zapihal je krepak veter, ki je razgnal oblake italijanskih aspiracij, čeprav se opažajo še vedno močni protivetrovi, ki bi radi prenesli depresijo iz Italije tudi nad to ozemlje. Dočim si na zahodu obetajo od teh premikov večje olajšanje, si v Trstu ne delajo prav nobenih iluzij. »Slabo vreme,« pravijo Tržačani, »pride pri nas vedno z italijanske strani!«

LJUBEZENSKE IZJAVE VELIKIH LJUDI

Ameriški diplomat (lahko je tudi Anglež): ... in sklenila bova, draga moja, nenapadalni in obrambni pakt. Vsem pa, ki bi se protivili tej najini interesni skupnosti, bova poslala protestne note. Tvojim staršem pa, ki bodo ratificirali to najino zvezo, bom podaril kakšen kos tujega ozemlja ...

Italijanski iredento-fašisto-demokrščanski-inform-birojevec: ... ljubim te, carissima mla, bolj kot italianissimo Istro, italianissimo Dalmacijo, italianissimo Črno goro, italianissimo tutto mondo, ljubim te skoro bolj, kot svoje celo kožo, če bi bilo treba bežati ...!

Angleški kolonizator v Keniji: ... O yes, I love you tako zelo, da dal zate in za tvojo ljubezen pobiti kar kakšnih sto ali pa tudi dvesto ali tristo teh prekletih niggerjev!

Delegati na konferenci o Koreji: ... moja čustva do tebe so tako velika, tako močna in tako trajna, da bodo trajala morda celo dalje, kot naša pogajanja o miru na Koreji!

McCarthy: ... O. K., dar-

ling! Tvoje oči so bolj iskre kot biseri, tvoji lasje bolj svileni kot svila in tvoja usta bolj rdeča, kot bi jaz rad prikazal vse svoje politične nasprotnike!

Malan: ... in ne daj, vsemogočni in pravični bog, da mi postaneš nezvest, kajti sicer se boj mojega svetega sovraštva bolj kot kak najbolj črn zamorec ali Indijec!

Nende Bula: SPECIALIST

»In vino veritas — in Bier ist auch etwas!« si je dejal »Südkärntner Spezialist« graške »Kleine Zeitung«, ko je z visokim predujemom v žepu od daleč ogledoval »Krvavo mejo«. In še si je pomagal s stariimi resnicami: »Kdor trka, se mu bo odprlo!« in je trkal tako dolgo z vedno praznim kozarcem, dokler mu ga ni natakara znova natočil. Tako se je v brihtni glavi statista celovškega teatra porodila »Krvava meja« in izpodrinila tam kronični vakuum ki se je dosihmal umikal samo dokaj redno nastopajočemu »mačku«!

Toda, po čudovitih poteh je začela od teh prekomerno izpitih kozarcev gospoda »Südkärntner Spezialista«, urednika »Kleine Zeitung« Genserja boleti glava, in se je zato aboniral na sedež na zatožni klopi celovškega sodišča, kjer ima znatne težave pri dokazovanju resničnosti vinsko-pivskih fantazij svojega »specialista« ...

No, »specialistu« je laže — on je na profitu za eno »Leico«, čeprav trdi neki drugi, skoro še bolj slaven »specialist« — predvsem na vinskopivskem področju — sam gospod Kozamurnik-Muri, da bi ta »Leica« morala po vsej pravici pripasti njemu, kajti o Jugoslaviji in o koroških partizanah se pač še nihče ni toliko nalagal in toliko nantanziral, kot on v svojem vellelističu »Naš tednik — Kronika«. Nota bene, še tega ne pozabimo, da sta končno »Kleine Zeitung« odnosno njen specialist, več prepisala iz »Našega tednika — Kronika«, kot pa ta iz »Kleine Zeitung«!

Kar se pa pitja tiče — tu se ga gospodje okrog »Našega tednika — Kronika« tudi večkrat naptjejo kot pa tista specialistovskostatistovska reva iz celovškega teatra! Saj imajo vendar tradicije za sabo!

In užaljen je odrinil gospod Kozamurnik-Muri k mlademu Tišlarju na flašo Chiantija, da bi laže obujal spomine, kako ga je pri starem Tišlarju cukal ... Lahl ...

GLUHA SERENADA

Ubožec strašen je maestro Pella, na eno stran je revež čisto gluha, posebno še za klince: »Daj nam delat! Cuj, Pella, daj nam naš vsakdanji kruh!« V naknado pa za to maestro Pella odlično čuje vse na drugo stran, še drobno miš, ki cvili iz krčdela: »Vogliamo Trst, Ljubljano in Jadran!«

UGANKE

Zakaj ima zajec dolga ušesa? (Zato, da ga nihče ne more pomotoma zametati za laskega vojaka.)

Zakaj ima petelin samo na repu košato perje? (Če bi ga nosil na glavi, bi ne bil več petelin, temveč — berač!) (Če bi ga nosil na glavi, bi ne bil več petelin, temveč — berač!)

Zakaj imajo makaroni v sredi luknje? (Zato, da tudi sit Lah lahko teče, da še vedno nima zadosti polnega vampa!)

(Nadaljevanje s 1. strani)

(to je že bolj krščanski način razgovora z ministrom,« je pri tem zadovoljno vzdihnil), je dal končno naslednje izjavo:

»Jaz sem sploh nezadovoljen. Nezadovoljen zaradi tega, ker so me tukaj, ne glede na moje zemeljske zasluge, postavili za čuvaja stranišča — sicer res nebeških, toda sekret je sekret! Pri tem pa niti niso demantirali glasov o tem, da so svoj čas tudi na zemlji dobivale take službe odslužene damice gotove vrste. Nadalje sem nezadovoljen s sedanjimi kristjani v Sloveniji sploh. Krucifiksi!« je dejal jezno gospod doktor, »ko sem bil v stari Jugoslaviji jaz policijski minister, smo morali gnati ljudi s pendreki na volišča, sedaj pa ta drhal kar sama rine tja! Kaj hočete — plebs pač! Edino sem še zadovoljen z obnašanjem in delom enega dela, predvsem višje prečastite duhovščine, ki se še vedno krepko drži moje preizkušene politike. Kar pa se tiče Trsta,« je na koncu izjavil gospod doktor in obrisal s krpo tla za obiskovalcem v zaupnem mu prostoru, »bi midva s svetim očetom v Rimu stvar hitro uredila. Trst bi dobila Italija, nam bi pa sveti oče najblagohotneje podelil kup odpustkov in svetih podob ...«

BREZ SKRBI

Le s čim bi se republikanci prali, če živel bi še rajnik Dexter-Wight? I, dedu Trumana bi dokazali, da v hiši ruse je imel. All right!

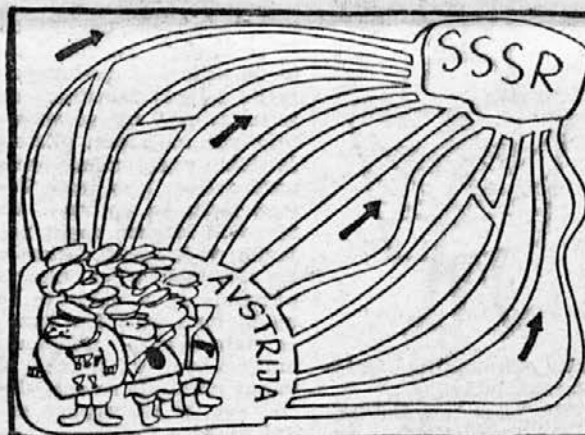
HVALNICA KLERIKA

(Spesnil Don Lopov)

España, srečna blažena dežela, ker si sklenila z Rimom konkordat, justica tvoja je lahko vesela, hvalečna Vatikanu tisočkrat,

ker bo ostala skorajda brez dela, saj kler ji sodni je odvzel primat, justica bo odslej samo skrbela, da bo obešen le — kak majhen tati!

Mednarodni labirint:

Kje je tista ovira, ki onemogoča okupatorjem pot domov?

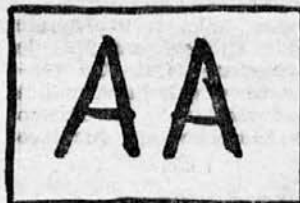
(Po želji lahko vstavite namesto »Avstrida-SSSR« tudi »Suez-Anglija« ali »Maroko-Francija« itd. itd.)

(Ovire ni ne našemo — morda je našdete vi!)

ENIGMATSKI KOTIČEK

POSEJNICA

Kaj dela ta signor?

(Obuja spomine na bode v tužoslaviji 1941-48.)

V čem se ti dve siiki razlikujeta?

Mali John sprašuje

- Čuj, daddy, kam pa lastovke jeseni odletijo?
- Tja, kjer je vroče, čez morje ...
- V katero kolonijo?
- ?!
- Je kje še kakšna hujša zver kot rečni aligator?
- Sevé. Še hujši na primer ...
- Je bel civilizator?
- ?!
- Veš, nekaj mi še jasno ni ...
- No?
- Kaj je to demanti?
- Hm! Veš, če kdo kot nor beži ...
- In dere se: »Avantil«?
- ?!
- In kaj je »nonsens, da ga ni«?
- Razloži mi natanko.
- Če kdo ex cathedra trdi:

MC CARTHY
NA ODDIHU

Ameriški park, sličen Tivoliju, z bazenom. Ob bazenu sedita na klopci dva človeka. Na drugi klopci sedi McCarthy, ki v trenutku skoči v oblek v bazen in divje opleta z rokami.

»Kaj pa je McCarthyju?«
»Ali ne vidiš, da je zagledal v bazenu rdečo ribico?«

- Nedorložen — kakor Franco?
- ?!!
- Zakaj pa smo izbrali si za znak miru »colombo«?
- Ker v kljunu v znak miru drži ...
- Lahko atomsko bombo?
- ?!!!
- Še nekaj brž razloži mi: kaj je razorožitev?
- Če kdo svoj pipec odloži ...
- In zgrabi raje britev?
- ?!!!
- Čuj, daddy ...
- Paglavec, miruj! Nikar ne rogovill!
- Samo še to bi vprašal, čuj ...
- Fant, bralcev se usmili!
- ????!!!

Izplača se

tikanom konkordat, bo mož s tem avtomatsko najboljši kristjan in najbolj pošten človek na svetu! Kako naj potem takega človeka obsodimo!!!

Sodniki so bili v resničnih škripcih. Takrat pa se je eden od njih spomnil:

— Jo že imam! Razbojniku lahko mirne duše dovolimo konkordat z Vatikanom. Res, da s tem pravici ne bo zadoščeno, toda kaj je to v primeri z dejstvom, da bomo s tem dobili Američani svojega — prvega svetnika!

Nekje v Ameriki je visoko sodišče obsodilo večkratnega morilca in trepet vzbujajočega razbojnika na smrt. Po stari navadi so ga vprašali še za zadnjo željo, preden ga popeljejo na električni stol.

Razbojnik je dolgo razmišljal, potem pa dejal:

— Rad bi sklenil — kakor moj kolega Franco — konkordat z Vatikanom. Sodniki so se počehljali za ušesi: — Če mu dovolimo, da sklene z Va-

NOVE KNJIGE

B. Orgia Lucrecia

za mladino

Papeža Aleksandra VI. je Gospod blagoslovil z dvema sinovoma in eno hčerko. Seveda je pri tem tudi sam krepko pomagal. Vsi trije so odrasli kot pridni, zdravomisleči Borgijci, le Cezar je imel nekoliko morilske nagonc, Lukrecija pa je bila — no, saj sami veste ... Lukrecija se je hitro poročila, toda v zakonu je bila nesrečna, ker ji je Cezar moža prekmalu ubil. Postavna ženska se je v globoki žalosti vdajala konjarju, ka-

pitano telesne straže in še nekomu, pozneje pa se je poročila z večkratnim vlepsestnikom Avrelijem Aragonijem, toda ko je Cezar ubil tudi tega, se je zopet poročila z nekom, vendar je Cezar tudi tokrat moral ubijati.

Da bi odvrnil sum, da ubija izključno može svoje lepe sestre, ubije tudi lastnega brata, toda to zve oče. papež Aleksander VI., in za kazen Cezarja nekaj dni sploh ne pozdravi, temveč ga imenuje za kardinala. To je Cezarja tako prevzelo, da nekaj ur ni ubijal. Sedaj pa se zaradi tega oče papež razjezi, tako da od jeze umre. Lukrecija je hitro rodila tri otroke. To je storila tako hitro, da brat Cezar ni utegnil intervenirati, pač pa je samo tu in tam lahko ubil katerega izmed mnogih očetov treh otrok. Vse to ga je tako razburilo, da je pobegnil v Spanijo, vendar tudi tam ni imel sreče in uspeha, ker je tam že našel Franca, ki se bil še hujši kot on sam. Nič drugega mu torej ni preostalo, kakor da se je vrnil v Italijo, kjer se danes pod različnimi imeni (Pella, De Gasperi, Pacelli) dobro živi iz ameriških dolarskih kreditov in ukrajenih daril. Lukrecija pa se je — razumljivo — preselila v Hollywood, kjer v zadnjem času režira večje in manjše B. orgije.

Kako si kdo zamišlja evropsko vojsko ...

John Bull bi rad vsem komandiral.

Italijan po svoje kalkuiliral.

Stric Sam zadevo finansiral.

Rus sline mastne bi požiral.

Nemec čim več profitiral.

Francoz pa brec bi pobiral...

VELIKA ZELJA

Ko se je Truman po izvolitvi Eisenhowerja za predsednika ZDA vrnil nazaj v mesto Independence, je v družbi prijateljev pripovedoval o velikem fiziku, specialistu za atomsko tehniko. Na Trumanovo vprašanje, kako porabi svoj čas, je fizik odgovoril:

»Ves dan delam v laboratoriju, zvečer pa razpravljam s svojimi kolegi o tem, kako je treba pripraviti atomsko bombo za eksplozijo ...«

Tedaj ga je Truman vprašal:

»In ponoči?«

»Ponoči? Prosim, da sprožilni mehanizem bombe ne bi funkcioniral.«

EKSPLOZIVNOST

Nekoč je v laboratoriju stopil k velikemu fiziku Justu Liebigu mlad asistent z dvema retortama v rokah in dejal:

»Ali ne, gospod profesor, če pomešam sedaj vsebino teh dveh retort, dobim visokoeksplozivno lokalno živo srebro?«

Liebig pa je suho odgovoril:

»Vi ne več ...«

DOMAČI ČUDEŽI

Telefonski naročnik, ki je dobil takoj prvič pravo zvezo...

Gostinsko podjetje, ki nekemu pijancu ni hotelo več točiti vina...

Igralec, ki je dobil šopek, pa ga ni sam naročil...

Novo muzealije

(Specialna reportaža z originalnimi umetnimi slikami za »Totega«)

Naš etnografski muzej je te dni znatno obogatil zbirko dragocenih zgodovinskih predmetov, ki bodo služili še poznim rodovom za študij našega časa.

Polno vedrico iskrenih solz je oddala gospodična Klera Tercijalčičeva. Se z mokrim nosom je zahtevala »Pretočila sem jih zaradi tega brezbožnega časa, ko ljudje Gospodove besede sploh nič ne obrajtajo in čisto brez vsakega božjega strahu volijo antikristela«.

Močan, soliden klin je prepustil muzeju gospod Nadislav Mandatovič. Na ta klin ga vežejo lepi spomini, je dejal, kajti nanj je obesil svoje upanje na to, da bi se še kdaj vrnila stara Jugoslavija in z njo njegov lepi poslanski mandat

Veliko zavezano naglavno ruto je izročila gospa Koprnela Klepetavčičeva. Ta ruta ji je služila za zavezovanje njenih sicer neumornih govornih organov, ko se ji od presenečenja, da se pri teh volitvah ni nič »zgodilo«, niso več hotela zapreti. Dejala je še, da za njenega moža opravljajo isto funkcijo kot ruta volilni rezultati, ki so mu do kraja zavezali usta.

SKRIVNOSTI

Smičiklas je direktor Smičiklas ima avto. Seveda služben. In ta avto se je pokvaril. Pokvaril kot nalašč sredi poti! — Daleč naokrog nobene žive duše, kaj šele mehanika. In k vsemu temu takrat, ko je Smičiklas na službenem potovanju brez šoferja!

Tako stoji sedaj avto že polne štiri ure sredi ceste — pred njim pa obupani Smičiklas, z izviščem v eni in s kleščami v drugi roki. Stojita in gledata — avto v Smičiklasu, Smičiklas pa v odprti avto. Seveda oba brez uspeha

Smičiklas preklinja, prosi, grozi in objublja v mislih rešitelju lepo — kaj lepo — prekrasno nagrado, večno hvaležnost in zlate gradove. Toda rešitelja ni in ni!

Ko mine že peta ura, šeste pol, se prikaže rešilni angel. Nič ne de, da je to mlad fanté na gnojnem vozu s starim kljusetom. Glavno je, da je rešitelj — on oziroma njegov konj.

»Ne gre?« je popolnoma po nepotrebnem vprašal rešilni angel.

»Ne gre!« je odgovoril direktor Smičiklas v zadregi kot šolarček.

»Dajte malo!« je nato dejal zopet rešilni angel, vzel Smičiklasu izvišč in klešče iz rok, se nagnil nad motor in tam dvakrat, trikrat nekaj privil.

»Poizkusite sedaj!« je dejal nato mladenič in Smičiklas je zazijal: »Res gre!«

— Veste, to še ni račun za popravilo! To je šele račun za predračun...

je dejal, ko je motor zabnel, zabrnal nežno in počje kot zvonček.

»Ali sem vam kaj dolžan?« je vprašal Smičiklas fanteta, ko mu je ta vrnil orodje.

»Petstopenj dinarjev!« je dejal robavs in ni bil nič več podoben rešilnemu angelu.

»Kako? Petstopenj dinarjev?« je vzkliknil Smičiklas. »Ta je pa krepka! Petstopenj dinarjev samo za to, da ste pritegnili en vijaček!«

Toda obveza je obveza — in končno, je pomislil Smičiklas, saj tako plača podjetje! Toda za podjetje potrebuje račun!

»Napišite mi račun!« je dejal Smičiklas, ko je plačal petstopenj dinarjev, »zaradi knjigovodstva!«

»Seveda!« se je zarežal nesramnež »Imate morda košček papirja in svinčnik?«

In je napisal: Pritegnil en vijak 5 din vedel katerega in kte 500 din

skupaj 505 din

Znesek hvaležno sprejel...

Smičiklas pa je sedel v avto in pritisnil na plin z nejasnim občutkom, da je spoznal skrivnost nekaterih obrtniških računov...

ZAOSTALO PODJETJE

»Kako to, da nisi sprejel službe pri podjetju POLENTAPROM?«

»Podjetje je še preveč zaostalo. Pomislil, niti eden še ni od tam sedel zaradi gospodarskega kriminala.«

SLABE IZKUŠNJE

— Očka, ali je morda tisti človek, ki tako ježno prebira »Toti list«, zato tako jezen, ker o njem kaj pišejo?

— Ne, pač pa je to neki dopisnik »Totega«, kateremu že dalj časa niso ničesar objavili, pa mu je žal, da ga je zastoj prebiral...

Nemogoče želje

(Pravljica za odraslo mladino)

Zgodilo se je, da je prosvetni delavec storil nekemu mogočnemu duhu uslugo in mogočni duh mu je dejal:

»Človek, ker si mi storil uslugo, si lahko zaželiš kakšno povsem nemogočo stvar — in izpolni ti jo bom!«

Prosvetni delavec se je najprej prestrašil:

»O, mogočni duh!« je izjecljal, »nikar! Ne bi rad imel opravka z gospodarskim kriminalom — saj veš, da nisem komercialno izobražen!«

»Hoho!« se je zasmejal mogočni duh, »le brez skrbi, črviček človeški, jaz sem daleč vzvišen nad takimi rečmi! Le kar zaželi si!«

Tako pomirjen je nato začel prosvetni delavec razmišljati:

»Želim si,« je končno dejal, »da bi bile knjige tako poceni, da bi si lahko od časa do časa tudi kakšno kupil... če ne zahtevam preveč!« je še naglo in boječe dodal.

»Hohoho,« se je nasmehnil duh in dejal: »Zaželi si o človek, kaj bolj nemogočega! Pocenitev knjig je vendar v dosegu človeških moči!«

Prosvetni delavec je razmišljal in razmišljal, končno pa dejal:

»Prav potem si pa želim... si želim, da bi imeli toliko šolskih poslopij, kjer bi imeli prostora vsi šolski otroci!«

»Hohohoho!« se je nasmejal mogočni duh, »zaželi si, o človek, še kaj bolj nemogočega! Tudi to je v dosegu človeških moči!«

Tedaj je prosvetni delavec globoko zajel sapo in še globlje pomislil. Končno se mu je zjasnil obraz in dejal je:

»Že vem, o mogočni duh, željo, ki mi jo izpolni! Želim si... želim si... želim si... da bi bile dvorane ob predavanjih Ljudske univerze vedno nabito polne poslušalcev!«

Mogočnemu duhu se je zmračilo čelo, iz oči so mu švigile strele in besede so bile podobne grmenju, ko je jezno dejal:

»Poslušaj, človek! Tako nemogoče želje pa ti zopet ne morem izpolniti, vsaj tako dolgo ne, dokler boste vlagali vi ljudje vedno nove milijone za odpiranje novih in renoviranje starih gostiln in kavarn...!«

DOHTARSKA

Doktor Kosmač je mož, ki ne trpi ugovorov. Odprl je vrata čakalnice in videl čakati mlad par. »Naslednji, prosim!« je dejal. Mlada žena vstane in gre boječe proti vratom. »Tudi vi lahko vstopitel!« je dejal doktor mlademu možu, da bi ženici bilo laže. Ženica je skušala nekaj reči, toda doktor Kosmač ne trpi ugovorov. Tako je vstopil tudi mladi mož.

»Slecite se!« je dejal doktor mladi ženi. Ko jo je že nekaj časa pregledoval, je vprašal moža:

»Je bila zadnje čase kaj nervozna?« »Ne vem!« je izjecljal mladi mož, »sem jo prvič videl šele tu v čakalnici pred petimi minutami...«

Jurtj Golida:

Njeno veliko maščevanje

Kadar je Peter Brozga pripovedoval svojim odjemalcem o svoji Liski, ni nikoli pozabil pristaviti: »Moja Liska je pravi božji blagoslov za našo hišo. Dvajset litrov mleka daje vsak dan, dvajset litrov, pomislite!«

Zato so vsi blagrovall Petra zaradi njegove Liske, rekoč: »Ta človek pa ima res božji blagoslov pri hiši!« Le vaški čevljar Smolec, ki ni nikoli hodil v cerkev, je zaničljivo govoril o Petru Brozgi in njegovi Liski takole: »Kakšen božji blagoslov neki! Vodvod ima pri hiši!«

Seveda mu tega ni nihče verjel kajti Smolec je bil brezverec, ki bo po smrti prišel v pekel, Peter Brozga pa je bil bogaboječ mož in povrh vsega še cerkveni ključar. Razen tega se je zadnje čase odkar je prišla v vas nova poštarica, božji blagoslov pri Petrovi hiši še povečal: njegova Liska je pričela dajati vsak dan enaindvajset litrov mleka!

Lepega dne je Peter Brozga pridrvel ves obupen na vaško pošto.

Draga gospodična, lepo vas prosim, telefonirajte v trg moja Liska že ves dan nič ne žre in tudi mleka še ni nič dala lepo vas prosim

Nova poštarica je takoj zavrtela telefon

— Pripravi vse potrebno, je naročil Peter Brozga svoji ženi doma, gospod dohtar so obljubili gospodični na pošti, da pridejo takoj. Vrzi kakšno klobaso v lonec in litrček boljšega prinesl iz zidanice. Pa brisačo in toplo vodo pripravi za dohtarjal!

Kmalu nato se je pricizjal na kolesu mimo cerkve debelušast možakar in zavil proti Petrovi hiši

— Ste vi Peter Brozga? No, potem sem pa prišel na pravi naslov

Peter ga je najprej povabil v hišo, kjer mu je

Brozgov mati postregla s klobaso in vinom. Gospod dohtar se ni dal dvakrat prositi:

— Ravno prav, ker tako moram počakati, da mi vajenec prinese vse potrebno.

Peter Brozga je občudovalno pošepetal ženi:

— Tale pa mora biti imeniten dohtar, celo vajenca ima! Takšen gospod, pa tako prijazen!

Dobre četrte ure kasneje je prisopihal vajenec in dohtar se je obrnil k Petru Brozgi:

— Kje pa je bolnica?

Peter Brozga ga je odpeljal v hlev:

— Tukaj je Niti kapljice nisem dobil danes iz nje. In bila je pravi božji blagoslov za našo hišo. Pomislite, enaindvajset litrov mleka sem lahko prodal vsak dan! Enaindvajset! In kakšnega mleka!

Gospod dohtar je razumevajoče prikimal:

— To si lahko mislim. Tudi jaz kupujem vsak dan takega! No, kje pa imate tisto pipo? Janez, daj cevni kijuč!

Peter Brozga je zazijal:

— Kakšno pipo? Mojo Lisko pogledajte vendar, reva že ves dan nič ne žre in

Zdaj je zazijal gospod dohtar:

— Kakšno Lisko? Ali ste vi Peter Brozga, posestnik iz Dolge vasi št. 5?

— Da, jaz sem

— Ali ste me vi dali pred dobro uro klicati, naj pridem takoj, ker je stvar nujna?

— Že, že je zajeciljal Peter Brozga. Ampak, slišite, gospod, kdo ste vendar vi?

— Mojster Primož Kotnik, ključavničar in mehanik, oblastno izprašan instalater za vodovodne in sanitarne naprave. Prišel sem, ker mi je telefonirala poštarica, naj popravim pokvarjeni vodovod!

Magični trikotnik

Uganete, kje je začetek?

(Kjerkoli: Samo da si nekateri v krogu...)

PREVIDNOST

- »Ne vem, kaj mi kupim ženi za rojstni dan?«
- »Vprašaj jo vendar.«
- »A — to pa ne! Je predragol.«

»DELAVSKA ENOTNOST«, 20. XI. 1953: Reakcionarni zastopnik Dondero je v ameriškem kongresu... predložil zakonski osnutek. Ta zakonski osnutek seveda podpira monopolistični Trst...

Ta ugotovitev »Delavske enotnosti« je za Tržčane gotovo pomembnejša od Kolumbovega odkritja Amerike! Sele sedaj namreč lahko razumejo, zakaj se Američani mešajo v tržaške notranje zadeve! Zakaj pa Tržčani podpirajo v ameriškem kongresu zakonske osnutke raznih reakcionarjev in se vmešavajo v stvari, ki jim niso prav nič mar!

»VEČER«, 18. XI. 1953: Skupina arheologov je s pomočjo odreda peruanske vojske zavzela planinski vrh nedaleč od carskega mesta Guske

Kako so morali biti presenečeni, ko so po krvavih borbah ugotovili da vrha ni nihče branil in da se mesto ne imenuje Guska temveč Cuzco! Če bi se imenovalo vsaj — raca!

»VEČER«, 17. XI. 1953: Wagner je te rokopise pisal svojeručno

Prav mu je! Če bi iznašal pisalni stroj, mu jih ne bi bilo treba pisati svojeručno, ker bi lahko najel tipkarico ki bi mu svojeručno tipkala njegove rokopise!

»VEČER«, 18. XI. 1953: Pri velikih vetrovih je razgledna terasa zaprta.

Popolnoma razumljivo! Cemu bi jo tudi zapirali pri majhnih vetrovih ki terasi ne sežejo niti do popka?!

»VEČER«, z dne 20. XI. 1953: »Državljeni volijo poslance za Zvezni »bor po normi: 1 poslanec na 60 prebivalcev.«

Po tej normi smo v nedeljo izvolili približno 283.000 poslancev. Samo kaj, če norme nismo dosegli...?

Kaj se mi je sanjalo

Naj kar vnaprej povem. Ni se mi sanjalo, da sem čez noč postal bogat kakor Rockefeller, niti da sem zadel premijo v Državni loteriji. Skromen človek sem in se mi zato sanja samo o skromnih, a kljub temu zelo koristnih rečeh.

Prejšnjo noč me je bolel zob. Jedel sem aspirine in noč lepo spodobno prespal. Seveda v obrokih in v obrokih sem tudi sanjal.

V prvem obroku spanja so me sanje vodile mimo trgovin s špicerijo. V vseh teh trgovinah sem videl mnogo uvoženega riža — po 210 din kilogram

Ko sem drugič zasnul, sem sanjal, da si je žena kupila nogavice, na katerih tri mesece ni bilo treba pobrati nobene zanke. Kakar koli sva v tem času šla od hiše, sva odšla vselej pravočasno, kajti žena ni nikoli več pri oblačenju nogavic zadnji hip ugotovila, da mora pobrati najprej še kako zanko.

Tretji obrok sanj me je postavil pred izložbo mariborskih mesnic. Za spremembo so naši mesarji — seveda samo v mojih sanjah — izobesili v izložbo samo slabe kose. Prodajali pa so tisto lepo meso, ki sicer visi samo v izložbah

Pojedel sem četiti aspirin. Pomagalo je. Bolečina v škrbini je popustila in spet sem zaspal. Tokrat sem sanjal, da so »Miniaturne basni« v »7 dni« postale tako miniaturne, da jih sploh ni bilo več videti

Danilo se je že, ko sem pojedel zadnji aspirin, ki me je zazihl v zadnji obrok spanja. V tej zadnji etapi se mi je sanjalo, da neki slovenski pisatelj ne bo več izdajal svojih del v dvojniku (najprej v kaki reviji, kmalu nato pa še v knjigi).

Zdaj pa recite, če tudi take sanje niso prijetne

UMETNOST NA OBROKE

- »Zakaj je le ta statua brez leve desne roke?«
- »To je miloška Venera!«
- »Prodana na obroke?«

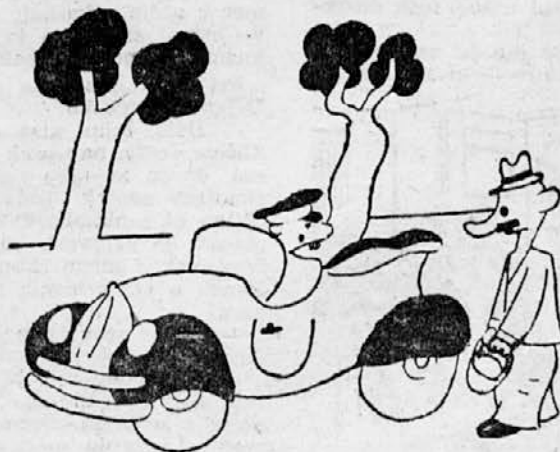
VDOR KULTURE

— Oh, veste, draga gospa, res je, da se dobi že marsikaj lepega sedaj v trgovinah, toda kaj, ko človek dandanašnji nima lepe toa-lete kje pokazati! Edino v gledališče 'e nekako lahko oblečeš kaj boljšega zato smo pač začeli hoditi v gledališče

OGORČENJE

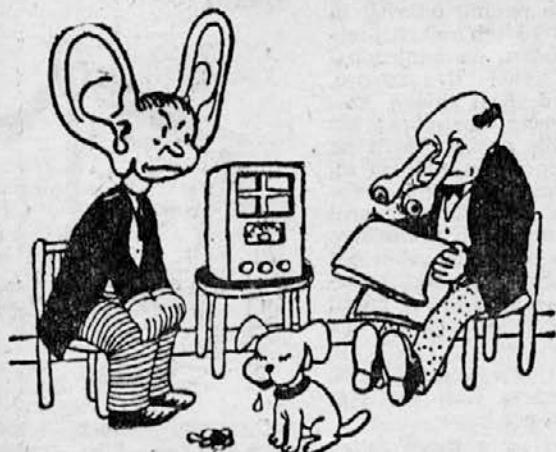
— To je pa svinjarija, dragi moj. Pogled, vse založbe objavljajo kriminalne romane, mojega pa so vrnili s pripombo, da je preveč — kriminalen!

Naši avtotaksiji

- »Koliko stane vožnja do Celja?«
- »Pet tisoč dinarjev.«
- »Saj vas nisem vprašal, koliko je vreden vaš avto, temveč koliko računate do Celja...«

DVE ŽRTVI

Dredvolilne kampanje: eden zaradi poslušanja tujih radijskih postaj, drugi zaradi branja »med vrsticami!...«

Sizifovo delo

Na Partizanski cesti v Mariboru se ustavi mlad možakar in prične buljiti nekam v zid. Drugi gre mimo, zagleda možakarja, ki bulji v zid, se ustavi in prične zijati v zid, da bi videl, v kaj oni tako boljše. Drugemu se kmalu pridruži tretji, četrti, peti... in kmalu zastane ves promet. Tedaj pride mimo starejši možakar, ki vpraša vse po vrsti, kaj tako vneto gledajo, toda nihče mu ne zna odgovoriti, dokler ne vpraša mladega moža, ki je začel prvi buljiti v zid: — Kaj pa gledate?

CELJANI, POZOR! ČEZ NEKAJ DNI PRISPE V CELJE »MAJA BREZ TENČICE«! ZA MLADINO STROGO PREPOVEDANO!

Iz dobro obveščenih krogov smo izvedeli, da bo celjski kinematograf »Dom« predstavil že čez nekaj dni svojemu občinstvu Majo brez tenčice. Slovita filmska umetnica je pristala na nastop brez tenčice zato, ker namerava uporabiti namesto tenčice — pajčevine s sten in iz kotov kino dvorane. Primer za posnemanje!

MAJHNA POMOTA

Neki Američan je kosil v Madridu. Postregli so mu z gobami in mlekom. Jed mu je zelo teknila in sklenil je, da jo še naroči. Ker pa ni znal španskega jezika, si je pomagal z risbo narisal je dve gobi in kravo. Natakari je sliko nekaj časa motril, nakar je tlesknil z rokami v znak, da je razumel.

Čez nekaj minut se je natakari vrnil — z dvema dežnikoma in vstopnico za bikoborbe.

DOBLJENA STAVA

Pepe je stavil z Janezom, da mu bo pokazal mariborsko javno uro, ki ne kaže nikoli niti preveč niti premalo, temveč vedno popolnoma točen srednjeevropski čas.

Janez se je pridušal: — Če mi jo pokažeš, si dam odrezati glavo!

Da bi nikoli tega ne rekel!

Pepe mu je namreč pokazal uro — brez kazalcev!

»Jože! Počakaj vendar! Pravkar so povedali, da je številka srečke druga in ti nisi zadel na loteriji milijona!«

Mladi mož položi prst na usta in zašepeta:

— Pst, da ga ne prestrašite!

Starejši možakar pomisli, da se mu je najbrž zmešalo, a vseeno vpraša:

— Koga?

— Koga neki! Kralja Aleksandra, ki čepi še vedno tukaj na hišni tablici in se nikakor ne more odločiti, ali naj podeli odlikovanje Karadjordjeve zvezde tistemu, ki ga je pozabil sneti, ali tistemu, ki mu je Aleksandrova cesta še vedno bolj všeč kot Partizanska...

VLJUDNOST

Tujec je v Ljubljani ustavljen na cesti človeka:

»Oprostite, ali morda veste, kje je najbližja pot do kolodvora?«

»Seveda vem!« je prijazno dejal možak in odšel naprej...

INTENZIVNO DELO

Delovodja nekega oddaljenega gradbišča je brzojavno sporočil svoji centrali: »Nujno potrebujem še 20 lopat!« Centrala je prav tako brzojavno odgovorila: »Trenutno ni lopat na zalogi — naj se ljudje ta čas naslanjajo na drevesa...«

KDO BI SI MISLIL!

— Ti, zakaj dela pri regulaciji in obnavljanju Mladinske ulice v Mariboru tako počasi napredujejo?

— Še ne veš? Zato, ker je ob pričetku del neki zlobnež podtaknil poslovojni gradbišča na začetku ulice tablico z napisom: »Največja dovoljena hitrost 5 km na uro.« In sedaj se revež boji prekoračiti dovoljeno hitrost!

ATOMSKA HITROST

Boris Griža vpije že na vratih gostilne:

— Natakari! Juho, pečenko, solato, kompot, plačat!

Borba za kruh

Imel sem položaj, imel sem ugled, imel sem ženo — in pomislite — imel sem celo nekaj denarja! Danes imam le zgubo in dolgove. Vse sem zgubil v borbi — za kruh.

Začelo se je tako, kot se začne vse slabe stvari: s prijateljem. Ustavi me na cesti.

— Ti si pri časopisu, mi pravi, nekaj imam zate. Nov patent. Novo odkritje, ki bo povzročilo revolucijo v naši prehrani. Kruh in meso v eni osebi. Nekaj podobnega kot sveta trojica... In iz žepa potegne lep zavojček in odvija in odvija. Dramatičnost trenutka se vleče kot venček Jankovičevih polk. Končno je odvijanja konec in pod nosom se mi zasveti kos lepo prepečenega kruha s še lepše zapečenim ščurkom v sredini.

— Pa reci, je dejal prijatelj, če ne mislijo naši peki na vse. Poleg kruha prodajajo brezplačno meso. Vidiš, to so plodovi konkurence! Mesarji se bodo gotovo pritožili nad te neojalnostjo.

In je odšel. Tudi jaz sem odšel. Odšel sem na uredništvo in napisal ognjevit protest zaradi nehigienskih razmer v naših pekarnah. Napisal sem ga v imenu skupnosti in ga naslovil v imenu skupnosti na peke.

Prihodnji dan brni zvonec. Telefon. Dvignem slušalko:

— Halo, rohni glas, dve uri vas že kličem, sedite na ušesih... Razložil sem mu, da je za tako sedenje nekaj fizioloških zaprek. Toda ta razlaga ga očitno ni zanimala, kajti z gromkim glasom je zahteval, naj takoj prekličem spet v imenu skupnosti včerajšnji članek o nehigienskih razmerah v pekarni...

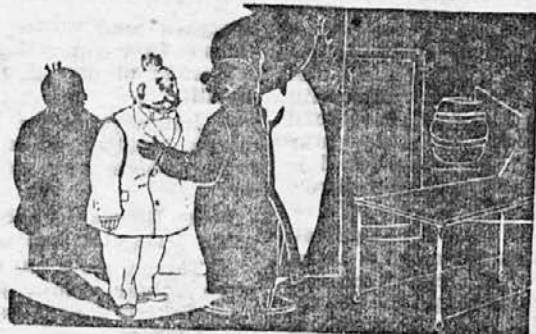
— Toda, ugovarjam, imam vendar dokaze...

— Mi imamo sodišče.

In ker fant ni lagal, sem res dobil poziv s sodišča. Odpravim se z zavitkom v žepu in pred sodnikom odvijam in odvijam in odvijam in pokažem nov patent naših pekav.

Odšel sem kot zmagovalec na uredništvo. V pisarni me čakata dve tovarišici. Pravita: čitali sva vaš članek,

Vse ob svojem času

»Gospod doktor, kadarkoli so volitve in se spomnim, da nisem več naredni poslanec, kot nekoč pred vojno, me začne strašno boleti glava...«

»Vse ob svojem času! Dokler ste vi bili poslanec, pa je bolela glava volivce!«

Trgovinske znamenitosti

Te dni je prispela k nam delegacija ameriških trgovskih predstavnikov, da bi si ogledali nekaj naših specialitet v kulturni postrežbi. Bili so izredno navdušeni in sklenili poslati večje število svojih ljudi na šolanje.

Najbolj jim je imponiral v neki trgovini s posodo simpatičen možak, ki je

pozdravil kupce: »Hm! Zelite?« in je pri tem od same silne vljudnosti pozabil vzeti cigareto iz ust. Vse to pa spričo dejstva, da je mož očitno hrom ali vsaj težko poškodovan, ker se ves čas niti dvignil ni s svojega stola, na katerem je stegnjeno ležal graciozno. Morda pa ga je k temu navedla popularna in priljubljena pesmica »Lill Marlen«, ki je prav ta čas donela iz radia na mizi. Naj bo tako ali tako — možak je pokazal, da ima značaj, saj ni dvignil svoje kape, s katero je pokrival glavo, niti takrat, ko je delegacija vstopila v trgovino, niti takrat, ko je šel

IZ ZANESLJIVIH VIROV

Dopisnik agencije »Totipres« je iz zanesljivih virov zvedel, da so v Ljubljani iznašli patentne cigarete, ki se same prižgo.

Da bi ta izum med prebivalstvom bolj popularizirali, ne dobite v ljubljanskih trafikah že nekaj dni niti ene škatlice vžgalic. Vsako namigovanje na slabo organizacijo prodaje ali kulturno postrežbo je kaznivo!

MONOLOG

— Samega sebe ne razumem! Kadar vidim koga, da pije žganje, mi postane slabo. In ko mi postane slabo, moram popiti nekaj žganja...

»Oprostite — hik — toda prvič ni to — hik — palica, temveč je — hik — dežnik, drugič pa — hik — se mi je spodaj — hik — odprl...!«

DRAGI „TOTI“

Jaz sem si nekaj pametnega zrajta, vi mi pa lahko pomagate, kaj bi to vsi ljudje zvedli, na kaj sem jaz gor priša. Poglednite, če grete v kino, če gledate film aj pa če med predstavo dremate, pa če grete domu, ste zažihrani za odškodnino, če se vam kaj zgodi. Al če berete kerebodi cajtenga, ste tudi zažihrani! Za 1 dinar plačila lahko dobite tudi taužnt odškodnino. Keri si je to zmislja, je pač pameten. Vete, jaz sem misla, kaj bi to tudi lahko bilo v gostilnah. Tisti, ki radi pijemo, pač gvišno gremo v gostilno. To je leži dokazati kak pa to. aj sem ša v kino aj če sm šteja časopis! Pri pijači bi te tudi lahko plača 1 dinar za zažihraje. Te pač kelnerce nebi zbirale dinarov za svoj žep. Bogme bi bilo boljše, kaj bi DOZ doba od vsakega, ki pride pit.

TEORIJA IN PRAKSA

— Kako gre kaj vašemu znanecu, ki je napisal tisto odlično knjigo »Pešci in cestni promet«?
— Zelo slabo! Pred kratkim ga je namreč na cesti povozil avto!

MARIBORSKI OGLAS PVIJOČEGA V PUSCAVI

Dobro in stalno službo dobi krojač, ki bi zakrpal pločnike v Gosposki ulici — nihče drug se po vsem videzu tega dela ne loti. Cenjene ponudbe pod »Lepa bodočnost brez zvutih in zlomljenih nog« na upravo lista.

A N E K D O T E
EDINO SREDSTVO

V razgovoru z Nušičem se je pritoževal njegov prijatelj, kako vedno bolj občuti, da se stara
»Eh, moj dragi!« je dejal Nušič, »staranje je do danes še edino preizkušeno sredstvo, da človek dolgo živi...«

SE ENA O LIPAHU

Lipah je hitel na vajo. Na cesti ga sreča znanec in ga spoštljivo pozdravi:
»Dober dan gospod režiser!
Lipah mu odvrne
»Kakšen režiser! Režiser je lahko vsak šušmar! Lipah pa je samo eden!«

MUZEJ

Nekega dne je vstal stari mojster Rubens iz groba. Sel je v muzej in si ogledal Rubensovo dvorano.
— Zelo lepo — je dejal. — Zelo lepo. Toda povejte mi, prosim, gospod direktor, kdo je vse to naslikal?

IZPLAČAL GA JE

Ko je Churchill nekoč v družbi pripovedoval o težavah, ki jih je moral premagati na svoji življenjski poti, mu je nekdo segel v besedo:
»Res je, predsednik! Izkušnja izmodri bedaka.
»To sem sam spoznal, prijatelj moj,« ga je zavrnil Churchill. »Zato vam tudi pripovedujem svoje izkušnje!«

DVE O CHARLIU CHAPLINU

Charlie Chaplin je bil povabljen na veliko kosilo. Med drugim so servirali tudi gosjo pečenko. Pri delitvi pa se je zgodilo, da je gostiteljci odskočil velik kos gosi in padel naravnost Chaplinu v naročje. Silno mučen trenutek! Tedaj se oglasi Chaplin popolnoma mirno:
»Kje pa je omaka, prosim?«

Neka velika tovarna za izdelovanje kreme za čevlje je naprosila Chaplina, naj ji dovoli imenovati njihovo kremo po njem: »Chaplin krema za čevlje.«
»Na ta način bomo delali reklamo za vas pri milijonih ljudi!« so mu laskali.
»Pravi!« je dejal Chaplin, »toda kako boste delali zame reklamo pri tistih, ki hodijo še vedno bos...?«

po 1 dinar. Kejko ljudi je že prišlo z gostilne domu z razbito lobajo. V kini nemreš dobiti glaža v glavo, aj pa z nožem v hrbet. Dosti jih nemič nemre iti domu, kaj jih odpelajo direkcion v špital. Vite, če bi plača 1 dinar pri pijači, bi le bija zažihrani. Zenske pa se tudi ne bi več tejkjo na nas jezile. Vete pa še to! Vsi gostilničari vena ne bi hteli dati svojih lidi zažihrati, zato pa bi vsi boj šli pit v tisto gostilno, ki bi pobirala zažihrovaje! Napište to v »Totem«, pa te vidli, kaj sva naredla vejko reč. DOZ de zasluža, mi mo plačali, zadovoljni do trezni pa tudi tisti, ki de kaj po glavi doba. Keri te nakožuha, težko od jega kaj dobiš, te pa si moraš hkonci še vse sam plačati...«

Tvoj Prlek Štef

STRAŠANSKI NASTROPNIK

vseh tujk in popačenek je tisti obrtnik iz Stopič, ki zaposluje v svojem peskolomu štiri delavce, pa jih noče prijavit pri »kranckenkasi« samo zato, ker sovrži to popačeno besedo »kranckenkasa«! Za naš izraz »socialno zavarovanje« pa še ni slišal in menda tudi slišati noče!

Čuden jelen v Mariboru

USODNA POMOTA

Ustavil se je mizar pred uto za traktor Kmetijske zadruge Sele pri Šentjuri in se počehljaj za usesi:
— Kdo bi si mislil takrat, ko smo jo delali, da bo ta prekleti traktor dobil mlade!
Iz ute je namreč gledala — prikolica za traktor!

ZNAJSTVENA EKSPEDICIJA Z LUNE

Je prispela te dni v Kranj z edinim namenom, da naprosi direktorja hotela »Evropa«, naj jim predava o delavskem samoupravljanju, o veliki vlogi delavskih svetov, o štednji, o planski disciplini pri izkoriščanju kreditov in o potrebnih korakih proti nesramnim novinarjem, ki se upajo kritizirati direktorje...

»Azo, tes hetima net denkt fon ina, frau Kliček!«

»Bos, bos? Kaj te je šo vida los, lipste frau Muršec?«

»No — kaj bo los! To morie že alajnik vedet, majne tajre! Azo i het mi tes net denkt!«

»Jo has den? Kaj me delate nariš? Bos is kšegn, um hergocsakravlin? Azo ofnajte že enkrat vaše lape und ausa mit da šproh!«

»Nonono! Zaj se nič kana ne frštelajte, ko da ne bi meli kana plose anung, zavol česa se gre, frau Kliček. Jec, majne tajre, misns šon vaše karte gor ofnat!«

»Jesaskristasundmarjand-Jozef — jec krigi an šis! Bos is kšegn? Bos?«

»Na tes holt, z vašim pubecom...«

»Bos, z mojim Honzlom? Bos is kšegn fikstajfisakrment? Kaj te je blo? Hota šo vida vos auskrefsn, der rocpua šlendiga! Menda šovida kakšna vajbakšihit?! Toti lauzijan je tak nor auf di vajjspülda, vira tajfi! Homa e furtafur špetir v hiši zavolo tega! Glih zadnje cajte, kaj je v dinsti, is a pisl pesa vurn...«

»V dinsti pa jo, v dinsti! A šena dinst is tes — plakotnroga, pa kulisnšiba, pa dinstman na placi — na a fajna her, inar Honzl!«

»Boooooo? Plakotnroga? Maj Honzl? Tes i net loh! Kaj si te furštelate? Maj Honzl is a študirta!«

»Bos, bos, bos! Študirta gor al študirta dol — v Graci so ga vidli, za cajta herpstmesn, z enim takim vulkim plakotom na pukli!«
»Obana! Is jo net megli! Maj Honzl še v Graci bil ni! Saj je v Marpuki! Kak bi te v Graci za dinstmana špial!«

»Is virkli voar? Netmegli! Hot ma jo te Faneri ksokt, da je vidla tega mladiga Kličeka po Graci špancirat z enim plakotom na pukli!«
»Ojegernla — te pa že mora bit an ondrer! Zato ko — nariš isa jo, maj Honzl, oba zooooo nariš, da bi pusto tu komot gnejzdo, pa bi ausirikal gor v Groc, no, zo nariš isa vida net!«

— Draga, si še vedno jezna?

»Veš, kupit si je uro, ki ne propuša vode! Daj, napravi mu veselje in ga vprašaj, kako pozno je žel!«

Vohijačevo pismo

Pod proštijško cerkvijo v Ptujtu stoji skrivnostna hiša, ki je neke vrste pribelžališče vseh »pobožnih« potnikov. To se tudi spodobi, saj je hiša cerkvena last! Razni potniki posebno spoštujejo zapoved »ne kradi«, nadzornik hiše pa zapoved »ne ubijaj«. Ta nadzornik je postavljen od skrivnostne »višje milosti« in je v nekih skrivnostnih zvezah s cerkvijo. Poleg svojega opravila pa opravlja še eno krščansko dolžnost: pobija mlade mačke, kokoši, psičke in podobno. Ko sem od Društva za zaščito malih živali zvedel za ta grozodejstva, sem vprašal, če je ta mož morda zaposlen v klavnici, pa sem dobil porazno pojasnilo: uslužben je v bolnici. Toliko v opozorilo bolnikom, ki se prihajajo zdraviti in srečajo to usmiljeno duščico pri glavnih vratih.

Slišal sem govorice, da bodo okrog potokaza na sredi Kvedrovega trga postavili železno ograjo. Skrajni čas! Pozorni šoferji so potokaz že neštetokrat prekucnili, ampak to še ni najhuje. Zadnjič je to prometno znamenje neki avtomobil samo oplazil in ga tako zaobrnil, da je kazalo smer Zagreb po Krekovi ulici. Bajje si je nato neki inozemski avtomobil razparal vse pnevmatike na ptujskih ulicah...

Lepe pozdrave do druge srede!

Martin Vohljač
upokojenec

»Da, da, boš videl, ta kriminalni roman ti bo zelo všeč, posebno, ko boš zvedel čisto na koncu, da je grof sam morilec...!«

ŠVEDSKI SVEDI SO SITNI

Pella pripravlja nov veliki govor v talijanskem parlamentu. Svedi namreč zahtevajo, da se njihovi nogometiški, ki igrajo za inozemske klube, vrnejo v domovino. Pella pa hoče sedaj dokazati, da so bili prapra-pra-pračetje švedskih nogometiške, ki polnijo italijanske klube, rimskega porekla in se zaradi tega ti nogometiški, ki so njihovi prapra-pra-pravniki, pravzaprav Italijani. Zapadni zaveznik, bi radi dokazali Švedom, da ima Pella prav. Pella pa pravi, da se bo lahko s Švedji bratsko pogovoril pod pogojem, da švedski Svedi priznajo, da so italijanski. Svedi Italijani

»SLUČAJ JENKO«

Svojčas smo brali, da ima trener Jenko velike zasluge za razvoj športa dviganja uteži v Ljubljani. Sedaj pa čitamo, da je padel v nemilost, ker bi se rad vozil v drugem (in ne tretjem) razredu brzovlaka na državno prvenstvo.

Spomnil sem se, koliko raznovrstnih športnikov se vozi v drugem razredu brzovlaka ali včasih celo v spalnem vozu, pa nimajo zaradi tega konflikta s klubi. Zakaj pa ne bi zaslužni Jenko imel te pravice? Toda takoj sem se spomnil tudi na to, da uživajo zaslužni možje hvaležnost šele po smrti.

Stari Rimljani so pravili: »Quod licet Iovi, non licet bovi!« Jaz, ki sem bil v latinščini slab, sem tale stavek prevedel takole: »Kar je dovoljeno biku, ni dovoljeno Jupiterju!«

PRECIZNOST

V raznih medicinskih naprednih državah večkrat operirajo kakega možkega človeka in ga spremenijo v

žensko bitje ali pa narobe. Pri nas v Jugoslaviji pa opravljajo to delo včasih brez pomoči hormonov naši športni novinarji. Tako je novinar zagrebškega »Narodnega sporta« spremenil državne prvake žensko mladinsko ekipo novomeškega Partizana v moško vrsto, moško mladinsko ekipo AOK pa v »mlade odbojkašice«. Opozarjam prvo vrsto, da ne bi začela nositi hlač, drugo vrsto pa, da ne bi začela nositi perlon nogavic.

OAZE

Na svetu imamo razna sredstva, ki nam pomagajo iz dolgočasnja vsakdanjega življenja. Kako enolično bi bilo v kopalšču, če ne bi tu pa tam imel kdo raztrganih kopalnk na nekem mestu, ki ga ne more opaziti, ker nima kurjega vrata. Ti gledaš zmagoslavno za njim, pomežikneš soosebi, ki leži zraven tebe na deskah in se smehljaš, kot da si ti tako rameteni, da te kaj takega ne more doleteti.

Kako bi bilo dijakom dolgčas v šoli, če ne bi profesor dal košček krede v žep, uro pa vtaknil v predalček ob tabli. Kako enolično bi bilo v generalni skupščini OZN, če bi Višinski dejal Dullesu, da ga popolnoma razume in se

strinja z njim. Mora biti nekaj zdraba.

Vidite — in taka luknja na kopalnih hlačkah so za športne časopise razni »slučaji«. Slučaj Conč, slučaj Veselinovič, slučaj BSK-Dinamo v zadnjem času itd. so za naše športne časopise kakor za popotnike v puščavi oaze, kjer se napojijo s hladno vodo.

V teh »slučajih« igrajo svoje vloge precej stereotipni tipi igralcev. Glavno vlogo ima mnogokrat korumpiran igralec, ki se ne more odločiti med izbiro več denarja, manj poštenja ali pa manj denarja, več poštenja. Običajno zmaga prva varianta, ker so suflerji funkcionarji. Tudi režiser je običajno kak funkcionar, ki je tako skromen, da hoče ostati nepoznan. Statisti so navadno simpatizerji kluba, ki nastopajo tako, kot jih nauči režiser.

Da ne bi bilo vse skupaj preenolično, nastopa tu pa tam še kak nogometni sodnik, ki ne pozna pravil ali propozicij; ali pa kaka vrhovna komisija, ki razsoja tako, da napravi čim več zmešnjave; to pa zaradi tega, da bi navadni opazovalec spoštljivo dejal, da ima ta komisija res težko delo.

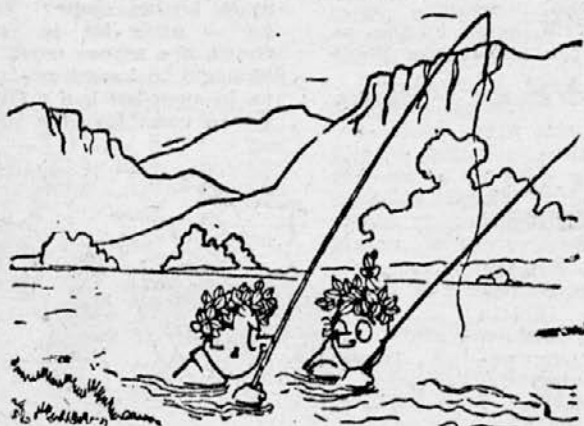
»No, pogledj, Floki, tako se to naredi!«

VPRAŠANJE

V nedeljo zvečer. Skupina vnetih nogometnih kibicev pričakuje ob radioaparatu izid tekme, ko eden ljubiteljev nogometa odpre vrata, pokuka v sobo in resno vpraša:

»S kakšnim rezultatom so naši izgubili?«

KAMUFLAŽA

»Veš, postvri so silno nezaupljive živali...«

Stanovanjsko vprašanje

— Le naprej! Tukaj je stanovanj dovolj! Ljudje namreč spravljajo semkaj svoje prošnje za dodelitev stanovanj, pa bomo imeli garantirano popoln mir!

POGOVOR OPOLNOČI

»Halo, ali je tam številka 22-07?«

»Ne, tukaj je številka 25-94!«

»Oh, oprostite, da sem vas tako pozno vznemiril!«

»Nič, nič hudega! Sem tako moral vstati. Klical me je namreč telefon

Poslikano ZELJE

VELIKOMEŠCANSKA

— Veste, moja hčerka se bo učila tuj jezik!

— Tako? Kakšnega pa?

— Kakšnega čim bolj tujega seveda!

DOBRA RAZLAGA

Izletnik je prišel do kočice gori v hribih. Pred hišo je dobil kmeta:

»All bi lahko dobil kaj mleka?«

»Seveda! Kar tja k ženi h kozam pojditel!«

»Že, samo jaz vaše žene ne poznam.«

»Jo boste že spoznali! Tista s coklami na nogah je!«

OJ TI ČASI!

»Da, da! Časi se spreminjajo! Včasih so se ljudje prehladili, če so hodili v gledališče. Sedaj pa hodijo v gledališče, če so se prehladili...«

PO KONCERTU

V gneči ob izhodu se preriva tudi dvoje mladih teles. Končno se on oju-nači:

— Ali vas smem spremijati, tovarišica?

Ona ga pogleda in odvrne:

— Ne igran nobenega instrumenta!

BREZ NARKOZE

V dvorani! Na dnevnem redu je predavanje tovariša Čveke, po domače »Brez repa in glave«.

Delovni predsednik naznani začetek predavanja:

— Tovarišice in tovariši! Nikar ne dremajte, prosim. Predavanje se bo šele pričelo!

CIGAN NA SODIŠČU

Nekoč je cigan ukradel puško. Prišel je pred sodnika.

— Na kaj lahko prisežeš, da puške nisi ukradel?

— Lahko prisežem na vse svetnike, da je ta puška pripadala od pamtivelka mojemu stricu. Videl sem jo pri njem že pred mnogimi leti, ko je bila še čisto mali revolver.

RAZLOG

»Kako pa to, Jakec, da se danes ne pretepaš in prepiraš s svojim bratcem?«

»Ker sem danes skregan z njim!«

ZIVČNOST

»Moja žena je strašno živčna. Venomer mi dela očitke!«

»Najbrž zaradi histerije?«

»Ne, zaradi Melanije!«

NE VELJA!

Dva ribiča sta stavila, kdo bo ujel več rib. Eden se postavi na obalo potoka, drugi pa sede na panj, ki je stal ob vodi. Naenkrat se panj prevrže z ribičem vred v vodo. Prestrašen začne mahati okoli sebe. Drugi ribič, ki je to videl, pa mu zakliče: Ej, ti, tako se nisva zmenila. Če boš lovil z rokami in ne s trnkom, stava ne velja!

DVE ŠTUDENTOVSKI

Profesor biologije je pokazal dijaku rep ptiča in ga vprašal, kakšen je to ptič. Ta seveda ni vedel in profesor mu je dejal:

»Nezadostno, sedite! Kako se pišete?«

Dijak pa se je obrnil, nekoliko privzdignil zadnji del sukniča in odgovoril:

»Uganite, gospod profesor!«

Student z juga naše domovine je študiral na Dunaju germanistiko. Da bi dokazal očetu, kako je že napredoval, je pisal domov pismo v nemščini. Pismo se je glasilo takole:

»Sende Dampf am Zwirn des Mondes!«

Pa ni bilo tako hudo — fant je samo s pomočjo slovarja prevedel: »Salj! pare na koncu meseca...«